

ת"פ 46676/08 - מדינת ישראל נגד אבישי זוננברג

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 46676/08 מדינת ישראל נ' זוננברג
תיק חיזוני: 69257/2018

בפני כבוד השופטת כרמית פאר גינט
מדינת ישראל
נגד אבישי זוננברג
נאשמים

החלטה

1. לפניה בקשה הcolaלה טענות מקדימות לביטול כתוב האישום הנדון בהתאם לסעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ").
2. נגד הנאשם הוגש כתוב אישום, המיחס לו עבירה של הפרת צו בית משפט, שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 28(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם והמתלוונת נשואים כדמותי מאז שנת 1997 ולהם 3 ילדים מושותפים. עובר לשנת 2011 בקשה המתלוונת לשים קץ לנישואיה והגישה תביעת גירושים כנגד הנאשם בבית הדין בבולティמור וניתן כנגדו כתוב סירוב.
3. הנאשם טרם מסר את תשובתו לכתב האישום.
4. בהחלטתי מיום 30.1.23 נדחתה בקשה המקדמית של ב"כ הנאשם להוצאה צו להמצאת מסמכים בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ. במהלך הדיון ביקש ב"כ הנאשם שהוא על מנת להגיש בכתב טענות מקדימות נוספות. בהחלטתי בתום הדיון אפשרתי זאת לב"כ הנאשם וקבעתי כי לאחר בירור טענותיו המקדימות, יתבקש הנאשם להסביר לכתב האישום, ככל שהוא צריך בכך.

.5. בבקשתו מיום 8.2.23 העלה ב"כ הנאשם מספר טענות מקדימות לביטול כתוב האישום, כדלקמן:

(א) לדבריו, חקירת התקה ה恰恰ה בשנת 2018 ואילו כתוב האישום בתיק הוגש ביום 21.8.21, כך שחלפו למשך מ-18 חודשים טרם החלטת התביעה באשר להגשת כתוב אישום, ולכן היה מקום להגיש כתוב אישום בהסכמה ובאישור היועם"ש, אך הדבר לא נעשה, ועל כן להבטל.

(ב) ב"כ הנאשם טען בהתאם לסעיף 149(א) לחס"פ כי כתוב האישום הוגש בחוסר סמכות מקומית, שכן מקום מגוריו של הנאשם הינו במושב ארבל ולכן ניתן לומר שהוגש את כתוב האישום הנדון בבית משפט השלום במחוז צפון. כמו כן, בית הדין אשר הורה על החלטת חיוב הגט ביום 11.5.11, ולאחריה ביום זה החל הנאשם לבצע עבירה של הפרת הוראה חוקית, הוא בית הדין הרבני האזורי בירושלים, ועל כן היה מקום להגיש את כתוב האישום הנדון בבית משפט השלום בירושלים.

(ג) בהתאם לסעיף 5 לחס"פ, אין דנים פערניים בשל מעשה אחד. הנאשם בענייננו נכלא בדיון סרבנוןתו ליתן גט למTELוננת החל מיום 29.7.12 ועד ליום 3.2.19, כך שלשליטהו הנאשם ריצה מאסר בפועל לאחרורי סוג ובריח, ועל כן העמדתו לדין פלילי בעניין זה עולה כדי סיכון כפול.

(ד) עיון בחומר החקירה מעלה, לשיטתו, כי לא הודיע לנאים על זכותו לשימוש טרם הגשת כתוב אישום נגדו, ולכן ראוי לבטל את כתוב האישום נגדו מסיבה זו (בדיוון מיום 19.2.23 חזר בו ב"כ הנאשם מטענה זו).

(ה) לטענותו, גם אם היה מקום להאשים את הנאשם בגין הוראת החיקוק האמורה, הרי שהוא מקום להאשים ברישה של סעיף 287(א) לחוק העונשין ולא בסעיף (ב), שכן המדבר בהחלטה חיוב גט שניתנה על ידי בית דין רבני ולא על ידי בית המשפט ולכך מעשיו אינם בעלי דין הפרת הוראה חוקית של בית המשפט, כלשהו של סעיף (ב).

.6. המאשימה מתנגדת לבקשתה. בתגובהו מיום 19.2.23 הגיע ב"כ המאשימה לכל אחת מטענות ב"כ הנאשם, כדלקמן:

(א) באשר למשך טיפול התביעה עד להגשת כתוב אישום, מדובר, לשיטתו, בפרשנות שגوية של המבוקש, שכן סעיף 18 להנחיית פרקליט המדינה מס' 2.24, שעניינה מדיניות העמדה לדין וענישה בגין אי קיום צו שיפוטי של בית הדין הרבני למתן או קבלת גט (להלן: "ההנחה"), מעניק לתביעה שיקול דעת רחב, במסגרתו יכולה המדינה אף לשוב, לשקל עמדתה ולהעמיד לדין את המפר בגין אותה הפרה פעמים נוספות, אף לאחר כתוב האישום, בשים לב להיותה של העבירה "UBEIRA NEMASHTA".

(ב) באשר לטענת חוסר סמכות מקומית, הוא ציין כי יש להעלotta בהזדמנות הראשונה, ובשל השינוי המשמעותי בהעלאת טענה זו, יש לדוחותה על הסף. עוד הוא ציין כי הטענה עלתה כתעת ראשונה בחולף כמעט שניםיים מהגשת כתוב האישום, למרות שהתקיימו מאז 9 דינונים והוגשו בנסיבות שונות על ידי המבוקש. לעומת זאת, הוא ציין כי דנים נאשם, בין היתר, בבית המשפט שבאזור שיפותו בעברה

העבירה, וההוראה החוקית שהופרה בענייננו ניתנה על ידי בית הדין הרבני האזרחי בחיפה.

(ג) באשר לטענת סיכון כפול, הוא ציין כי מעצרו של הנאשם לתקופה ממושכת אינו עונש אלא סנקציה בעלת אופי אכיפתי-ازרחי בגין אי קיום וכיבוד החלטות שניתנו על ידי בית הדין הרבנים השונים. על כן, מדובר בסנקציות שונות ונפרדות, שיכל אחת מהן תכלויות אחרות, ولكن הסנקציה שהושתה על המבוקש בדמות מעצר אזרחי שריצה אינה יכולה להיות חסם מפני העמדתו לדין פלילי.

(ד) באשר לטענת העדר קיום שימוש, ב"כ המאשימה צירף מסמכים מטעם דואר ישראל, לפיהם מסמן אודות זכותו של החשוב לשימוש נשלח כתובתו של המבוקש והוא קיבל את המכתב כ-3 חודשים עבר להגשת כתוב האישום.

(ה) בנוגע לסעיף החוק שיווס לנאים, הוא ציין כי מדובר בהחלטה אשר נמצאת בלבית שיקול הדעת של רשותות הטבעה, המוגנת בסעיף 62 לחס"פ, וכן הפנה בעניין זה להנחיה לעיל, אשר מתווה את שיקול הדעת הטבעתי בעבירה הנדונה. עוד הוא הדגיש כי פתיחת החקירה והגשת כתוב האישום בתיק זה נעשו בתיאום עם המשנה לפקליט המדינה לעניינים פליליים ולאחר אישור של סגן היועם^ש של בית הדין הרבנים, עו"ד רפי רכס.

7. בדion בפניי מיום 14.3.23 ציין ב"כ הנאשם כי הוא חוזר בו מהטענה לעניין השימוש, אך חוזר על טענותיו בנוגע לשאר הטענות המקדימות, תוך הדגישה על טענותו באשר לחוסר סמכות מקומית בתיק זה. לדבריו, הגיע את הבקשה לקבלת נתוני העמדה לדין טרם הגשת כלל טענותיו המקדימות כדי לא לעסוק בטענות מקדימות מספר דין ודים וכי לא לגרום לפגעה בסדרי הדיון. לגופו של עניין, הוא טען כי העבירה הנדונה לא התרכזה במקרה זה אלא מחוץ לישראל, וכן הנאשם התגורר בישוב ארבל בצפון, שלא שייך למחווז חיפה. בנוסף, הטענו, הכו שמווה לנאים ליתן גט הוצאה נגדו בשנת 2012 על-ידי בית הדין הרבני בירושלים, כך שהסמכות המקומיות נתונה לבית המשפט בירושלים.

8. ב"כ המאשימה הדגישה כי טענת חוסר סמכות מקומית היא טענה מקדמית, ולדבריו ב"כ הנאשם פעל תחיליה במתווה של קבלת נתונים סטטיסטיים, וכמשמעותה זה לא צלח, הוא מנסה לעורוך מקצת שיפורים ומעלה טענה מאוחרת באופן קיצוני באשר לסמכותו המקומית של בית המשפט לדון בתיק. לגופו של עניין, הוא ציין כי המדבר בעבירה נושא, שכן הנאשם טרם נתן גט למחלוננת, ואילו על-פי סעיף 6 לכתב האישום צוין במפורש כי ההחלטה שניתנה על-ידי בית הדין הרבני בחיפה היא זו שהנאשם הפר, ועל כן יש, לשיטתו, לדחות את הבקשה. לעומת זאת, ב"כ המאשימה הפנה לבש"פ 4174/09 **אבוטבול נ' מדינת ישראל** (26.5.2009), שם דובר על קניית הסמכות המקומית מתוקף ההוראה החוקית, למראות שההעברות שם בוצעו במקום אחר, מכיוון שלפי החלטת בית המשפט העליון, לבית המשפט בנצרת, שנותן את ההוראה החוקית, הסמכות לדון בכל התקיים, לרבות אותם תיקים שהעבירה בעניינם בוצעה במחוזות אחרים.

9. לאחר שעניינו בבקשתו המשיבה ושמעתה את טענות הצדדים בדion שבפניי, מצאתי כי דין הבקשה הכללת טענות מקדימות לbijול כתוב האישום, בהתאם לטעיף 149 לחס"פ - להידחות, על כל חלקיה.

10. באשר לטענה בדבר חוסר סמכות מקומית, יש לציין כי לפי סעיפים 149-151 לחס"פ, המדבר בטענה מקדמית, של הנאשם להעלות אותה לאחר תחילת המשפט, ואם לא עשה כן, הוא יכול לטען אותה בשלב אחר של המשפט אלא ברשות בית המשפט.

11. לשם השווואה, ראו אף התייחסות הספרות והפסיקה למועד העלתה טענת חוסר סמכות מקומית במשפט האזרחי: "נتابע, המבקש להעלות טענה זו לדין, חייב לטען אותה בהזדמנות הראשונה. נתבע אשר לא טען בכתב הגנתו, או בהטייצבותו הראשונה (כאשר אין צורך בכתב הגנה), כי אין לבית המשפט סמכות מקומית, וראו אותו כמסכימים למקום השיפוט" [א' גורן, "סוגיות בסדר דין אזרחי" (מהדורה שביעית, תשס"ג-2003)].

12. במקרה הנדון, טענה זו בדבר חוסר סמכות מקומית לא נטעה בהזדמנות הראשונה. שכן, כתב האישום בתיק זה הגיע ביום 19.8.21 ומazel, תקופה של כינה וחזי עד היום, התקיימו מספר דיונים בפני כב' השופטת קנטור ובפני, שבhem הנאשם ובא-כוcho לא העלו טענה זו. יתרה מכך, ב"כ הנאשם הגיע ביום 22.12.22 בקשה לממן צו להמצאת נתוני העמדה לדין וביום 30.1.23 ניתנה החלטתי בעניינה, ואילו ב"כ הנאשם לא העלה טענה זו בדבר חוסר סמכות מקומית במועד הגשת הבקשה או במהלך הדיונים הקשורים בה.

13. מלבד זאת, יש לבחון את הסוגיה לגופו של עניין. לפי סעיף 6(א) לחס"פ, "**דין נאשם בבית המשפט אשר באזר שיפותו בעבר העבריה, כולה או מקצתה, או נמצא מקום מנורי של הנאשם.**".

14. במקרה שלפנינו, המדבר בעבריה נמשכת, שכן אומנם החלה מחוז ישראל, אך הנאשם המשיך בסירובו ליתן גט למתרוננת גם לאחר שהגיעו לישראל ולמעשה עד היום. ההוראה החוקית, שאotta הפר הנאשם ו בגין הוגש כתב האישום בתיק זה, ניתנה על-ידי בית הדין הרכני האזרחי בחיפה ביום 12.6.17, ועל כן הגשת כתב האישום בבית המשפט בחיפה מקיימת את החלופה "**אשר באזר שיפותו בעבריה, כולה או מקצתה**", המועוגנת בסעיף 6(א) לעיל.

15. עינתי אף בפסקה שאליה הפנה ב"כ המאשימה בבש"פ 4174/09 **אבטבול נ' מדינת ישראל** (26.5.2009), שם בית המשפט העליון דחה את הטענה בדבר חוסר סמכות מקומית, תוך שלשיתו לבית משפט השלום בנצרת קنية הסמכות המקומית לדון בכתב האישום מתוקף ההוראה החוקית והתנאים המגבילים שהטיל על העורר, וזאת למראות שהערים בחלוקת מהתיקים המצורפים שם בוצעו במחוזות אחרים. במקרה שלפנינו, אף מדובר בעבריה נמשכת אחת, ולא במספר ערים שבוצעו במקומות שונים.

16. לאור האמור, אני>Dוחה את הטענה בדבר חוסר סמכות מקומית הן מפאת השינוי שבה הועלתה וביחוד לאור הטעם לגופו של עניין.

17. באשר לטענת ב"כ הנאשם כי חלפו למעלה מ-18 חודשים טרם החלטת התייעזה באשר להגשת כתב אישום, ولكن היה מקום להגיש כתב אישום בהסכמה ובאישור היועמ"ש, אך הדבר לא נעשה, הרי שמדובר עלי טענת

הממשימה בעניין זה, כפי שצוינה בתגובהה בכתב, כי סעיף 18 להנחיה מעניק לתביעה שיקול דעת רחב, במסגרתו יכולה המדינה אף לשוב, לשקל עמדתה ולהעמיד לדין את המפר בגין אותה הפרה פעמיים נוספות, אף לאחר כתוב האישום, בשים לב להיותה של העבירה "עבירה נמשכת". ב"כ הנאשם לא הגיע לתגובה זו של ב"כ המשימה ואף לא ביקש להוסיף ולטעון בעניין זה בע"פ במסגרת הדיון שבפניי. לאור כל האמור, אני דוחה טענה זו.

18. באשר לטענת ב"כ הנאשם כי אין דנים פעמים בשל מעשה אחד, בהתאם לסעיף 5 לחס"פ, שכן הנאשם בענייננו נכלא בדיון סרבנותו ליתן גט למתלוונת החל מיום 29.7.12 ועד ליום 3.2.19, כך שלשיותו הנאשם כבר ריצה מאסר בפועל מאחריו סORG ובריח, ב"כ המשימה טען כי מעצרו של הנאשם לתקופה ממושכת אינו עונש אלא סנקציה בעלת אופי אכיפתי-ازרחי בגין אי קיום וכיבוד החלטות שניתנו על ידי בתי הדין הרבניים השונים. מקובלת עלי טענה זו, שאף נתמכה בדוגמאות ובפסיקת קודמת. אכן, הסנקציה שהושתה על הנאשם בענייננו בדמות מאסר אזרחי, גם שכך ריצה תקופה מעצר זו, אינה מהווה חסם מפני העמדתו לדין פלילי ומפני חvipתו של הנאשם לאפשרות של עונש מאסר, אם יורשע בדיון, ומכך אני דוחה טענה זו.

19. באשר לטענת ב"כ הנאשם כי היה מקום להאשים את הנאשם ברישא של סעיף 287(א) לחוק העונשין ולא בסעיף (ב), שכן מדובר בחילוץ חיוב גט שניתנה על ידי בית דין רבני ולא על ידי בית המשפט ולכן מעשיים בלבד כדי הפרת הוראה חוקית של בית המשפט, כלשהו של סעיף (ב), הרי שכאן מדובר בחילוצה אשר נתונה לשיקול הדעת של רשותות התביעה, כפי שמעוגנת בסעיף 62 לחס"פ, ושיקול הדעת הטבעי באשר לעבירה זו אף מותווה בהנחיה הנדונה. בנוסף לכך, ב"כ המשימה הבahir בתגובהו כי פתיחת החקירה והגשת כתב האישום בתיק זה נעשו בתיאום עם המשנה לפרקיט המדינה לעניינים פליליים ולאחר אישור של סגן היועמ"ש של בתי הדין הרבניים, כך שאין מדובר בחילוצה שרירותית, אלא בחילוצה מבוססת וסקולה. לאור האמור, גם דינה של טענה זו - להידחות.

20. באשר לטענותה الأخيرة של ב"כ הנאשם בדבר העדר שימוש, הרי שבדין ביום 19.2.23 חזר בו ב"כ הנאשם מטענה זו, לאחר שקיבל את הסברו, המגובה באסמכתאות, של ב"כ המשימה בעניין זה.

21. לאור כל האמור, אני מורה על דחיתת הבקשה הנדונה, הכוללת טענות מקדימות לביטול כתב האישום, בהתאם לסעיף 149 לחס"פ, על כל חלקיה.

22. נקבע לזכורת במעמד הצדדים ולתשובה הנאשם לכתב האישום ליום 9.5.23 בשעה 11:30.

המציאות תודיעו לצדים.

ניתנה היום, י"ב איר תשפ"ג, 03 Mai 2023, בהעדר הצדדים.

